

PTUJSKI LIST

Politično gospodarski tednik.

Stane:

Za celo leto K 20.—
za pol leta 10.—
za četrt leta 5.—
za 1 mesec 1.70

Posamezna številka 60 vin.

Uredništvo in upravnništvo je v
Ptuju, Slovenski trg 3 (v starem
rotovžu), prtiličje, levo.
Rokopisi se ne vrnejo.

Štev. 13

Ptuj, 28. marca 1920

II. letnik

Jugoslov. demokrat. stranka
sklicuje

JAVEN SHOD

ki se vrši

v nedelje, dne 28. marca 1920 ob pol
10. uri dopoldne v dvorani „Društvenega
doma“,

ki se nahaja v bližini „Narodnega doma“
v PTUJU.

Na shodu poročajo člani odstopivše beograjske in ljubljanske vlade, ter mnogi jugoslovanski poslanci o novem političnem položaju.

Tajništvo JDS.

JDS shod v Ptuj.

Na nedeljski shod v Ptuj v Društvenem domu prispejo iz Beograda bivši trgovinski minister g. dr. Kramer, bivši deželni predsednik g. dr. Žerjav, predsednik JDS v Sloveniji g. dr. Kukovec, frančiškanski pater Roko Vukotić, dalmatinski narodni poslanec in g. prof. Voglar, mariborski narodni poslanec.

Kakor znano, so se tekom zadnjih tednov vršili veliki shodi JDS v Ljubljani, Mariboru in Celju. Povsod je bila udeležba ogromna, disciplina na shodih vzorna; tudi tam, kjer je bilo par motilcev miru postaviti na bladno, je bila pozornost poslušalcev naravnost izvanredna.

Bili so to pravi tabori JDS. Jasno so nam pokazali, da vsi sloji naroda čutijo potrebo po stranki, ki jih združuje v enoto naprednih idej.

Isto zanimanje vidimo za shod pri nas.

Javljamo, da bo de dvorana v Društvenem domu odprta že ob 1/4 na 9. uri zjutraj dne

28. t. m., da se morejo udeležniki shoda
polagoma zbirati.

Pozdravljeni vnaprej!

ODBOR.

21. marca 1920.

V srcih naših bratov onkraj demarkacijske črte na Primorskem in Koroškem je danes praznik. Upanje na lepšo svobodno bodočnost in živa vera, ki sta bila v zadnjih letih edino, kar je ostalo na razvalinah domov v raztrganih dušah, slavita danes praznik.

Naši bratje vedo, da je danes zadonel širom Jugoslavije glas svobodnega brata v pomoč tlačnemu, vedo, da se družijo danes vsi zavedni člani naše nove države v eno samo mogočno zvezo, ki bo delovala za kulturni, gospodarski in socialni dobrobit in za osvoboditev teptanih bratov.

Izvanredno bridka je bila usoda naše primorske v teku vojne, ko sta gospodovala Nemec in Madjar po Vipavi in Krasu, po Gorah in Brdih, ko sta Avstrijec in Italijan tekmovala pri rušenju domov, pustošenju zemlje, ubijanju in zatiranju ljudstva.

Duševno deprimirani, gospodarsko popolnoma vničeni so doživeli Primorci konec vojne, so dočakali preobrat. Ob preobratu pa je bilo za moment pozabljeno trpljenje dolгих let. Jugoslavija se je rodila; zdelo se je, da se sanje uresničujejo. Takrat je zavrelo veselje po naših gorah in dolinah v Primorju in v obrazih vseh se je brala sreča, ki so jo mogoče bolj kakor drugi osvobojeni deli naše države občutili ravno Primorci.

A bil je to samo svetel žarek, ki zasije sredi temne noči samo zato, da potopi pokrajino v še temnejšo noč: prišli so Italijani, žalost je zopet legla v srca naših.

Z belimi zastavami so prišli in sladkimi obrazi, a naši so jih poznali. Vedeli so, da

se bele zastave izpremenijo v trikoloro, vedeli so, da ima Italijan na licu nasmeh in sladko besedo, a v srcu sovraštvo za nje.

Takrat sem videl v dušo Italijana, videl sem pa tudi v srce naših rojakov in sem bil gotov, da je ni moči na svetu, ki bi zamogla zatreti tako globoko vkoreninjen čut narodnosti, da so in bodo vse italijanske zvižaje in vsa nasilstva brez uspeha.

Dobro vedo naši bratje v zasedenem ozemlju, da so živila, s katerimi so jih v gotovih krajih v začetku obsipali, pesek v oči, dobro vedo, da so nasilja in sekature, ki jih v posameznih slučajih danes doživljajo, samo predigra za to, kar bi se imelo zgoditi, čim bi faktično gospodstvo Italijanov zadobilo pravno podlago. Če so Italijani danes odprli nekaj slovenskih šol in par slovenskih paralelk, je to samo umazana politika, ki se bo spremenila po aneksiji. Če niso skušali nasilnom potom do danes Slovenca gospodarsko popolnoma uničiti, je za Italijane to naloga, ki si jo stavijo za bodoče dni.

In to je ravno, kar se mora preprečiti. Slovenec mora ostati na svoji zemlji svoj gospod! In v teh besedah je tudi dan eden glavnih ciljev, ki si jih stavimo danes, ko ustanavljamo „Jugoslovansko matico.“

Materijelno in duševno moramo stati neodrešenim bratom ob strani in delati za nje, ki so jim vezane roke. To delo smatramo za svojo sveto in prijetno dolžnost, za dolžnost, ki jo mora občutiti vsak državljani kot tak. Kajti z osvoboditvijo Primorske bo pridobila tudi naša država razven gospodarskih, trgovskih, prometnih in drugih dobrot tudi dobrih delavcev. Zemlja, ki je rodila razmehoma toliko odličnih mož na vseh poljih kulture, bo gotovo dala tudi izbornih moči v podpiranje naše državne stavbe.

O tem velikem prazniku, ko je združila lepa misel vse Jugoslovane v sveto delo, pošljamo pozdrave rojakom v zasedenem ozemlju in jim kličemo: „Bili smo vedno z vami v duhu; za vas hočemo delati do tedaj, da

Pravljice Božene Némcove.

Prevedel Dr. P.

(Nadaljevanje in konec.)

Svetopolk je šel k bratom, jih zbudil in velel, naj si izbere vsak enega konja. Slokega belega ni maral nobeden in ostal je torej Svetopolku. Zaran so pograbiljati seno, ki je bilo že suho, in se vrnili h kralju, konje pa so pustili pred mestom. Kralj jim je bogato plačal in jih poslal domov.

Za mestom so sedli na konje in jezdili k ribiču. Ribič se jih je izprva prestrašil, ko pa mu je vsak izsipa pest denarja, je bil zadovoljen. Ponoči je Svetopolk zaspal, bratje pa so se pokradli ven in se dogovorili, da uidejo, ker se jim ni ljubilo poslušati povelja najmlajšega brata. Odjezdili so in preden je solnce izšlo, so bili za gorami daleč od koč. Ko je Svetopolk vstal, je mislil, da bratje zunaj sedlajo, toda belček je stal sam. „Kje so bratje?“ je vprašal belca.

„Ušli so ti, ljubi gospod, sedaj so že daleč. Pa nič ne de, najej se, potem jih dohitiva.“

Po zajutruku se je Svetopolk poslovil od ribiča in odjezdil za brati. V nekem velikem gozdu so sedeli bratje na travi in obedovali ter se smejali, kaj neki je rekel brat, ko je vstal in našel samo svoje kljuse. Kar so konji zarežgotali in zdirljali tovarišu belcu nasproti, na katerem je sedel brat Svetopolk. Polni strahu so ga prosili odpuščenja in jezdili zopet složno dalje. Pri nekem drevesu so našli privezanega izstradenega hrta.

„Naj gre eden in odveže tega psa“ je rekel Svetopolk. „Kdo bi odveza! psa, pusti ga, kdo ve, zakaj je privezan?“

Svetopolk je skočil sam s konja in osvobodil hrta. „Kadar ti bo najhuje, spomni se mene“, je rekel hrt in izginil v gošči. Začudil se je Svetopolk, bratom pa ni rekel nič.

Ježdili so zopet dalje in zagledali za nogo privezanega orla s povešeno glavo in povešinimi perotnicami. „Naj gre eden in odveže orla, da ne pogine gladu.“

„Kaj nas briga ta drapež, odveži ga sam, če hočeš.“ Svetopolk je skočil in odvezal orla. „Kadar ti bo najhuje, spomni se mene“, je rekel orel in izginil. Začudil se je Svetopolk, bratom pa ni rekel nič. Ježdili so za gozdom k ribniku; tukaj so videli velikanskega krapa, ki se je premeteval po blatu. Skočil je Svetopolk s konja, dvignil krapa in ga spustil v vodo. „Kadar ti bo najhuje, spomni se mene“, je zašepetal krap in urno odplaval.

„Čudne živali“, si je mislil Svetopolk. Ježdili so dalje in prijezdili k velikemu mestu, kjer so slišali, da se kralj vojskuje. „Temu bo sedemindvajset junakov dobrodošla pomoč“, je rekel Svetopolk bratom, „pojdim, oglasimo se pri njem.“ Bratom je bilo všeč in jezdili so za njim. Kralj jih je z veseljem sprejel v službo; Svetopolka, ki mu je najbolj ugajal, je povišal za častnika. Bratje so se jezili, a Svetopolku niso mogli nič očitati, ker so videli, da se nikakor ni ponujal za čast.

Drugega dne je v bitki zmagovalo krilo, kjer se je bojeval Svetopolk na svojem belcu. Drugo krilo, kjer so bili bratje, se je umikalo. Svetopolkovo krilo

pa se je zagnalo s tako silo nad sovražnika, da je začel bežati in vojne je bilo konec. Hvaležni kralj je povišal Svetopolka za ministra, brate pa na Svetopolkovo prošnjo za častnike. Bratje pa so Svetopolku sedaj še bolj zavidali in čakali samo prilike, da se ga iznebijo.

Kralj je imel krasno zbirko slik, ki je bratje dotlej niso videli; Svetopolk je prosil kralja, naj jo pokaže. Med slikami je bila ena, ki je predstavljala devo kakor angel krasno. „Čegava podoba je?“ „To je hči mogočnega kralja, ki sem jo jaz snubil in ki je nenadoma izginila, da nihče ne ve kam, dasi sem obetal pol kraljestva tistemu, ki bi jo našel, a vsak se je vrnil brez uspeha.“

„Če bi je Svetopolk šel iskat, gotovo bi jo našel“ so rekli bratje potuhnjeno.

Kralj bi bil dal bogvekaj, če bi zvedel za nevesto, Svetopolka pa bi vendar preveč pogrešal. Svetopolk ni hotel, da bi ga bratje sramotili, in je rekel: „Milostivi kralj! Naj je tvoja nevesta na koncu sveta, tukaj imaš mojo roko, da ti jo pripeljem.“

Preden se je podal na pot, se je posvetoval s svojim belcem, ki še ni bil nič debelejši, dasi je stal v kraljevskem hlevu in dobival od mize svojega gospoda. „Ljubi gospod“, je rekel belec, „veliko nalogo si prevzel, toda ne boj se, z mojo pomočjo jo dovršiš in tvoji brezbožni bratje ne uidiijo kazni. Najprej pa si daj napraviti zlat čevljiček in ga vzemi s seboj.“ Svetopolk si je preskrbel zlat čevljič, dobil od kralja denar in odjezdil. Več dni sta jezdila križem čez gore in doline in se ustavila pri velikem nepreglednem jezeru. „Tukaj čakaj“, je rekel belec, „kraljična se bo vozila po jezeru

si podamo svobodni svobodnim roke. Živela vaša svobodna bodočnost! — in.

Manifestacija ob ustanovitvi podružnice J. M. v Ptuju.

V nedeljo, 20. t. m. se je kakor drugod, tudi v Ptuju ustanovila podružnica Jugoslovanske Matice. Ker tedaj ni bilo mogoče pomembnega dne primerno obhajati, se je priredilo v četrtek, 25. t. m. slovesno manifestacijo zborovanje. Pred mestno hišo se je zbralo nad 4000 ljudi. Vsa narodna društva brez razlike strank so bila korporativno zastopana. Posebno pa je bil ta dan dan šolske mladine. Na stotine drobnih solarčkov je prikorakalo na trg; vsako dete je nosilo zastavico v narodnih barvah. Bil je krasen pogleg i na mlada lica i na pestro morje migljajočih zastavic. Nastopili so trije govorniki treh strank in obrazložili so pomen J. M. s pozivom na narod, da naj vsakdo po svojih močeh pripomore, da iztrgamo zaslužene brate na zasedenem ozemlju zemlje lačnemu Lahu iz rok. Po prečitaniu resolucije je godba zaigrala himno. Sledil je veličasten spreved ob zvokih godbe. Pri pohodu je splošno padala v oči strumna disciplina, ki jo je kazalo gimnazijsko dijaštvo. Izravnani redovi, po godbi umerjen korak, red! Mladina je navdušeno klicala „Živio Primorje“ in pela. Pred okrajnim glavarstvom se je ustavila, da čuje kratek nagovor in apel, naj dela tudi ona z vsemi močmi, da se izobrazí in pomaga kedar, če bo treba zatiranim bratom. Socijalni demokratje, ali kakor jih tudi nazivajo „brezdomovinci“, so bili obljubili sodelovanje, pa so besedo snedli. Ker si ne moremo misliti, da bi njih brezdomovinstvo šlo do popolnega neumevanja in omalovaževanja narodnih teženj, si razlagamo njih odsotnost tako, da pač nimajo človeka, ki bi imel korajžo in zmožnost, da stopi javno pred narod in pove dve, tri. No, čudno ni. — S.

Dijaški dom in Mladika v Ptuju.

F. Vajda.

V zadnji seji kuratorija dne 18. marca t. l. se je dognalo, da sta oba zavoda močno pasivna. Člani kuratorija so bili izven sebe; od poklicanih in nepoklicanih se sliši ostrakritika, češ, da se zanikerno gospodari ali celo krade. Kot predsednik kuratorija se čutim dolžnega, da stvar javno razložim. Očitek zanikernosti odklanjam, sumničenje kraje zavračam. Neizogibno je, da med toliko služinčadi pride včasih kdo, ki mu je bolj do dobička nego do poštenja; toda takšni se pri najmanjšem sumu takoj odslovijo.

Kuratorij je vedno kontroliral rentabiliteto obeh zavodov, kar se vidi iz zapisnikov.

in priplula k tebi. Reci, da si trgovec iz tuje dežele in da imaš raznovrstne dragocenosti, med njimi tudi zlat čevljič. Ona bo ga hotela imeti, ti pa jo zgrabi v naročje, sedi na me in jaz vaju odnesem.

Svetopolk je sedel na breg, belčec pa se je strani pasel. Kmalu je priplula ladjača po jezeru in krasna deva je skočila na breg, ki jo je Svetopolk takoj spoznal po sliki v kraljevski galeriji.

„Česa iščeš v tej puščavi?“ je vprašala ljubeznivo.

„Trgovec sem iz tujine in potujem po svetu. Danes sem zablodil s svojim konjem in tukaj malo počivam.“

„Kaj pa imaš v culici?“

„Dragocenosti, krasna deva, med njimi neizmierno krasen zlat čevljiček.“

„Prosim, pokaži mi ga!“

„Lahko si ga pomeš!“ je rekel Svetopolk in podal čevljič kraljični. Ko si ga je obuvala, se je prikradel belčec bliže in Svetopolk je prijel naglo kraljično okrog telesa in jo posadil nanj. Kraljični je bilo ljubo, da jo lepi trgovec odnaša, toda čarovnica, pri kateri je bila zaprta, je zdivljala in pošiljala vse groze za njimi. Modri bliski so začeli križem treskati, drevje je padalo po tleh in grozne pošasti so jih preganjale od vseh strani. Svetopolk pa se ni bal, zaupal je svojemu varuhu in belček ga je nesel skozi vse zapreke. Šele daleč za začaranim gozdom so si privoščili počitka.

Med potoma je razodel Svetopolk kraljični Vidi, kdo ga je poslal in kam jo pelje. Vida ni rekla nič, v srcu pa jo je težilo, kajti bivšega ženina ni posebno čislala, tembolj pa se ji je Svetopolk priljubil. Ko sta prijezdila do kraljevskega mesta, ju je sprejel kralj z

Novembra 1919 se je pokazal majhen primanjklaj, ki še nikogar ni vznemirjal; ker so cene neprestano rastle in z njim primanjkljaj, je kuratorij s 1. 1. 1920 zvišal hranarino od 300 na 450 K mesečno. Cene so šle dalje kvisku in še gredo v neskončnost. Že februarja se je dvomilo, da je mogoče izhajati s hranarino. Kuratorij je zahteval dosedanje bilanco, ki je pokazala velik primanjkljaj. Kuratorij je zelo nerad sklenil zopetno zvišanje hranarine. Obenem se vložil na vlado prošnja za podpero. Ako dobimo kaj podpore, bomo nekaterim potrebnim lahko odpustili zvišanje.

Kdo je kriv te nesreče? Krive so razmere in sokrivi smo vsi udeleženi, ker smo novi in neizvežbani v teh poslih. V jeseni bi se morala nakupiti živila za celo leto, toda mesto ni imelo denarja in brez denarja nikdo ne proda. Tudi se ni mogla preračunati potrebna množina, ker so vedno prihajali novi gojenci, — najboljši dokaz, da sta zavoda na dobrem glasu; v začetku je bilo 37 dijakov v dijaškem domu, zdaj 62.

Za prihodnje šolsko leto se mora mestna uprava pravočasno založiti z živili in garantirati, da med letom ne bo zvišala hranarine. Za nakup se mora najeti posojilo, če ni drugače. V prejšnjih časih je bilo zelo preprosto, če je mesto rabilo denar, je župan napisal listek, s katerim je blagajnik šel v mestno hranilnico in dvignil, kolikor je rabil. Zdaj pa mestna hranilnica ali sama nima ali pa ne sme dati brez posebnega dovoljenja.

Sicer pa sta tudi pod Ornigovo upravo oba zavoda bila pasivna, razmeroma še bolj ko danes. N. pr. v zadnjem predvojnem letu 1913 je imel dijaški dom dohodkov 78.543-02 K, izdatkov 88.455-21 K, primanjklaja okroglih 10.000 K; deklški dom pa dohodkov 49.778-68 K, izdatkov 54.287-63 K, torej primanjklaja okroglih 4500 K. V zadnjem letu pred prevratom, t. j. v l. 1917 dijaški dom dohodkov 116.501-77 K, izdatkov 148.632-80 torej primanjklaja 32.000 (več zaradi požara); deklški dom dohodkov 114.826-92, izdatkov 121.436-34 K, torej primanjklja okoli 6600 K. V zadnjih 10 letih 1909—1918 sta imela oba zavoda 172.000 K. izgube. In podobno je bilo pri vseh mestnih podjetjih, torej ne drži trditve „Napreja“, da je bilo pod Ornigovo upravo vse aktivno. Aktivna je bila edino mestna hranilnica, ki je dala občini včasih več ko 100.000 letne podpore, kar je takrat zaleglo več ko setaj cel milijon. Hranilnica vsled zavožene Ornigove politike danes ne more pomagati mestni občini. Pomagala pa bo zopet, ko se sanira. Zato še ne smemo obupati pri deficitih, ki so kakor vse drugo danes izraženi v visokih številih. Vendar pa moramo gledati, da primanjkljaje znižamo, kolikor je v naših močeh. In v tem oziru se kuratorij resno in vestno trudi.

veliko slavo in radostjo. Od tega dne je bil Svetopolk njegov najboljši prijatelj in sovladar.

Nekoč je vstopil kralj s Svetopolkom v Vidine sobe, v katerih je stanovala kot bodoča kraljica. Sedela je pri oknu in žalostno popevala. Kralj je prisedel in vprašal, kdaj naj pripravi gostijo.

„Jaz se ne morem poročiti, dokler nimam skrinjice s poročno obleko, ta pa je tristo milj dalje, nego sem bila jaz, shranjena pri neki čarovnici.“

Boléstno se je ozrl kralj na Svetopolka, kakor bi ga prosil pomoči, on pa je razumel pogled.

„Jaz pojdem po skrinjico“, je rekel, pristopivši k Vidi.

„Ne, ne, kralj, ne pošiljaj Svetopolka, on pogine!“ je prosila kraljična.

Kralj ni maral za nevarnosti, ki so grozile prijatelju, saj ga je hotel poplačati z zlatom in s slavo. Svetopolk pa je bil vesel, da lahko Vidi s čim pomreže, in je hitel k svojemu belcu.

„Ako boš pameten in previden“, je rekel belčec, „dovršiš lahko vse. Pripravi se urno na pot.“ Svetopolk se je poslovil in zapustil mesto še tistega dne. Dolgo je jezdil, preden je prejezdil tristo milj. Končno se je belčec ustavil blizu nekega črnega gradu in rekel Svetopolku: „Tukaj stanuje čarovnica, ki ima skrinjico. Idi in jo zahtevaj. Ona ti je ne bo hotela izročiti, dokler na treh konjih ne pojezdíš. Ti trije konji bodo njene hčere. Nič se ne boj in bodi previden. Kadar tretjega konja pripelješ k njej, boš videl, da ima v roki šibo, s katero te bo hotela udariti. Urno se izogni, vzemi

Varujmo se tujcev!

Tujci v Jugoslaviji so mnenja, da bodo mogli še nadalje odnašati denar našega naroda v tujino in da bodo, čeprav naši narodni sovražniki, še dalje bogateli z našim denarjem. Oni računajo na pasivnost naše narodne inteligence in na brezbržnost širokega dela našega naroda.

Vrzmimo proč eno in drugo! Zganimo se, stisnimo vrste! Ne dajmo sovražniku svojega denarja. Preženimo ga s svoje zemlje in iz države.

Slovenci, strgajte table madžarskih, švabskih in vseh tujih zavarovalnih družeb; ne dajte se guliti od tujcev! Vsa ta društva stojijo na robu propasti, ker so dale svoje kapitalije v madžarska in švabska vojna posojila. Vsa ta društva stojijo pri nas pod sekvestrom. Vse drugo, kar vam trebijo njih agenti, je laž!

Takoj lahko odstopite od takega zavarovanja, čeprav ste ga sklenili na več let in čeprav doba še ni potekla. Oni Vas ne morejo tožiti za ostala leta, ker dunajska sodnija ni več kompetentna soditi našim državljanom.

Slovenci imamo svoja močna zavarovalna društva. Banka in zavarovalni zavod „Beogradska zadruga d. d.“ je v Jugoslaviji najmočnejši domači zavod, ki prevzema vse vrste zavarovanja v popolni vrednosti (tovarne, mlina, žage etc.)

Za zgled naj služi tale slučaj: V Banatu je pred kratkim izbruhnil velik požar; ljudje so bili zavarovani pri madžarskem društvu in zato ne morajo priti do izplačila zavarovalnine. Zato opominjamo vsakogar, naj se drži domačih zavodov. Svoji k svojim!

„Beogradska zadruga“ sprejema vse vrste zavarovanja in opravlja vse najhitreje, najkulantneje in pod najugodnejšimi pogoji. Življenske police veljajo kot kaveja za častnike in vojaške uradnike.

Natančnejše pogoje in pojasnila daje Filiala Beogradske zadruge d. d., Zagreb, Dalmatinova ulica 5, dalje glavna zastopstva v Karlovcu, Petrinji, Kostajnici, Krapini, Čakovcu itd.)

Tudi po Sloveniji se bodo osnovala glavna zastopstva.

Kdor bi imel voljo delati za Beograjsko zadrugo, naj se pisмено javi Filiali Beograjske zadruge, Zagreb, Dalmatinova ulica 5. Opozarjamo bralce na inserat Beograjske zadruge na tretji strani lista.

Dopisi.

Srčno pozdravljeni. Odboru krajevné organizacije JDS je poslal iz Beograda brzojavko g. dr.

ji šibo in jo švigni, potem zgrabi skrinjico in se pospeši k meni.“

Potolažen je šel Svetopolk v grad. Potrkal je in odprla mu je stara baba, ki je vprašala, kaj hoče. „Kraljična Vida, nevesta mojega kralja, ima tukaj skrinjico s poročno obleko in pošilja mene po njo“, je odgovoril Svetopolk.

„Resnica je, da ima tukaj skrinjico, toda jaz ti je prej ne izročim, dokler na treh konjih ne pojezdíš.“

„Prinesi skrinjico in pripelji konje.“ Kmalu je prinesla čarovnica lično skrinjico na dvorišče, potem pa je krevsala v hlev. Prvi konj je bil rjavec. Ko je Svetopolk sedel nanj, je jel grozno brcati in skušal strmo glavi jezdec; Svetopolk pa ga je dobro krotil in še ni dal vreči niti tedaj, ko je letel z njim iz gradu in kakor stekel besnel po polju. Nenadoma pa rjavec pod njim izgine in leti v zajčji podobí preko ogonov. „Ko bi imel sedaj hrta!“ je vzdihnil jezdec; jedva pa je izrekel besedo, se žene za begunom hri kakor veter, zgrabi ga za hrbet, sieče nazaj in ga položi Svetopolku k nogam: „To imaš zato, ker si me v gozdu odvezal.“ Svetopolk je zgrabil pretkanega rjavca za uhlje in ga nesel čarovnici, ki je vsa srdita pripeljala rdečka. Rdečko je delal še huje; ko je dirjal z jezdecem po polju, je hipoma pod njim izgubil in se vzdignil v podobi čaplje v zrak.

Svetopolk se je spomnil orla; v istem hipu pa se podi jata orlov za čapljo in največji izmed njih jo zgrabi v kremplje in prinese Svetopolku: „To imaš zato, ker si me v gozdu odvezal.“ Baba bi bila lahko jeze počila, ko ji je Svetopolk vrgel čapljo pod noge. Pri-